

tionsfængsle i længere tid, end godt er, kan være manglende bevillinger til politiet, altså at der ikke er nok bevillinger til politiet.

Derfor er vores holdning, at uanset om det står i lovgrundlaget eller ej, så er det grundlæggende sådan, at hvis politiet har tilstrækkelige bevillinger, bliver de også i stand til at efterforske sager hurtigere, end de ellers ville, og det vil i den sidste ende forbedre mulighederne for at undgå isolation.

Uanset om ministeren kan lide det eller ej, er det vores holdning, og jeg tror på, at den er rigtig.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslagene overgik derefter til anden (for forslaget til folketingsbeslutnings vedkommende anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslagene og forslaget til folketingsbeslutning henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af lovforslag nr. L 219: Forslag til lov om ændring af retsplejeloven. (Ændring af sagsomkostningerne i den borgerlige retspleje).

Af Kim Behnke (UP), Thorkild B. Fransgaard (UP) og Kirsten Jacobsen (UP).
(Fremsat 5/4 2001).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Frank Jensen):

Det fremsatte lovforslag går i hovedsagen ud på at ændre retsplejelovens principper om opgørelse af sagsomkostningerne i civile sager. Det er et grundprincip i den civile retspleje, at den, der taber en retssag, skal erstatte modpartens sagsomkostninger, medmindre retten konkret beslutter noget andet.

Efter de gældende regler erstattes modpartens udgifter til advokatsalær med et passende beløb, der fastsættes skønsmæssigt af retten. Øvrige udgifter erstattes så vidt muligt fuldt ud.

Ved beløbsfastsættelsen tages udgangspunkt i de vejledende takster, som landsretspræsidenterne har fastsat for de forskellige sagstyper. Taksterne er fastsat således, at beløbet stiger i takt med sagens værdi.

Forslagsstillerne ønsker at forlade denne skønsmæssige opgørelse til fordel for et system, hvor domstolene ved fastsættelse af sagsomkostningerne skal lægge parternes opgørelse over de faktiske advokatudgifter til grund.

Lovforslaget indebærer med andre ord, at den part, som taber sagen, altid vil skulle dække den vindende parts advokatudgifter fuldt ud, medmindre der er tale om direkte ublu beløb.

Jeg vil gerne indledningsvis slå fast, at regeringen er enig med forslagsstillerne i, at sagsomkostninger bør fastsættes, så de står i rimeligt forhold til de faktiske udgifter, som er nødvendige for at føre sagen. Det udelukker imidlertid ikke, at sagsomkostninger fastsættes skønsmæssigt med udgangspunkt i vejledende takster. Det er vigtigt, at vi ikke ender i en situation, hvor man risikerer at komme til at hænge på uforholdsmæssige omkostninger, hvis en retssag tabes.

Den tabende part bør derfor ikke pålægges at finansiere modpartens beslutning om at engagere advokathjælp i et omfang eller til en pris, der ikke står i et rimeligt forhold til sagens værdi og omfang. En skønsmæssig fastsættelse af sagens omkostninger har også den klare fordel, at den tabende part herigennem sikres mod den vilkårlighed, som ellers vil følge af, om modparten i den konkrete sag benytter en billig eller dyr advokat.

Hertil kommer, at vejledende takster gør det lettere for sagens parter på forhånd at vurdere omkostningsrisikoen ved sagen, og at sådanne takster er enkle at anvende og dermed også procesbesparende.

Endelig er det naturligvis vigtigt at understrege, at taksterne kun er vejledende, og derfor både kan og bør fraviges, hvis de faktiske udgifter i den konkrete sag tilsiger det.

Afslutningsvis kan jeg oplyse, at spørgsmålet om sagsomkostninger indgår i Retsplejerådets igangværende overvejelser om en reform af den civile retspleje. Når resultatet af disse overvejelser foreligger, vil regeringen tage stilling til, om der er behov for lovændringer på området.